

عنوان مقاله:

مدیریت حقوقی ریسک های داخلی در پروژه های صنعتی با رویکرد مقایسه میان قراردادهای مختلف پیمانکاری

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات حقوقی، دوره 26، شماره 103 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

میر شهپیز شافع - استادیار دانشکده حقوق، دانشگاه شهید بهشتی.

نیکو فرهی - دانشجوی دکتری حقوق نفت و گاز، دانشکده حقوق دانشگاه شهید بهشتی (نویسنده مسئول)

خلاصه مقاله:

پروژه های صنعتی ذاتا پیچیده بوده و در تمامی مراحل، از مرحله امکان سنجی گرفته تا مرحله راه اندازی، همواره با ریسک های متعددی روبه رو هستند و همیشه این نگرانی وجود دارد که پروژه ها نهایتا به اهداف موردنظر خود دست نیابند. از این جهت، مدیریت ریسک به عنوان یکی از مهمترین عوامل موفقیت پروژه ها شناخته می شود که می بایست از ابتدایی ترین مراحل آغاز به کار پروژه مدنظر قرار گرفته و برای آن برنامه ریزی صورت گیرد. این نوشته به بررسی ابزارهای حقوقی مدیریت ریسک های داخلی پروژه با رویکرد ایجاد انگیزه در پیمانکار جهت حداکثرسازی تعاون و همکاری با کارفرما پرداخته و این ابزارها را در قراردادهای پیمانکاری EPC، GC و EPCM در پروژه های صنعتی غیرعمرانی مورد بررسی قرار می دهد و به دنبال پاسخ به این سوال است که کدام یک از این ابزارهای حقوقی با سهولت بیشتری می توانند مورد نوعی تعامل میان طرفین قرارداد و در نهایت برقراری توازن منطقی در تخصیص ریسک های داخلی پروژه گردند. در پاسخ به نظر می رسد که هم راستاسازی منافع پیمانکار با منافع کارفرما، تخصیص بهینه و عادلانه ریسک میان طرفین و ایجاد شرایط برد-برد برای هر دو طرف، از جمله راه کارهای مدیریت ریسک است که با استفاده از ابزارهای حقوقی همچون شیوه انتقال پروژه، شیوه پرداخت به پیمانکار و شروط قراردادی قابل تحقق است. مدل قراردادی EPCM به عنوان یکی از شیوه های نوین انتقال پروژه شناخته می شود که در آن اصل بر همکاری و عدم رقابت پیمانکار با کارفرماست. بررسی جوانب مختلف این نوع قرارداد نشان می دهد که انتخاب شیوه مناسب انتقال پروژه به همراه دیگر ابزارهای حقوقی، چگونه به مدیریت کارآمدتر ریسک ها کمک می نماید.

کلمات کلیدی:

مدیریت حقوقی ریسک، تخصیص بهینه ریسک، شروط قراردادی، شیوه پرداخت، شیوه انتقال پروژه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1906384>

